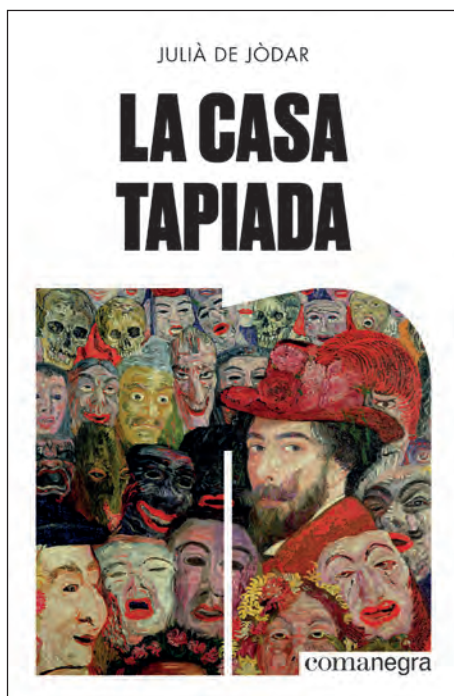

Totes les màscares de l'antifranquisme

**El retorn de Gabriel Caballero,
l'últim ball del senyor Lotari,
la novel·la més desbocada
de Julià de Jòdar**

L'any 1997 va sortir publicada la primera part d'una **trilogia** referent de la literatura catalana contemporània, *L'atzar i les ombres*, reeditada en el seu 25è aniversari amb una revisió exhaustiva de l'autor i en un sol volum. El 2006, Julià de Jòdar publicava la tercera part de *L'atzar i les ombres*, i deixava constituït el gran fris històric sobre la consciència popular dels barris industrials de la perifèria barcelonina, palpant el pols de la ciutat de Badalona entre 1956 o 1962 i resseguint els anys de formació, durant aquell període, de Gabriel Caballero —marrec preadolescent a la primera novel·la; jovenet amb pretensions d'escriptor i d'heroi proletari en la tercera—. Jòdar va donar per mort, en aquell moment, el seu principal *alter ego*, i per tancat el seu cèlebre cicle novel·lístic; **divuit anys després, però, Gabriel Caballero torna a protagonitzar** una novel·la que pot considerar-se, de ple dret, **la continuació d'aquell cim narratiu. La vida de Gabriel Caballero entre el 1962 i el 1977.**

Preu: 24,95€ · Format: 15x23 (rústica)
Pàgines: 492 · ISBN: 978-84-19590-96-1

Per a qualsevol petició contacteu amb:
Neus Chordà - neus@neuschorda.com
Gemma Bayod - comunicacio@comanegra.com

Una altra ressurrecció literària

Caballero i Jòdar —protagonista i autor renascuts simbiòticament a *La casa tapiada*— **no són els únics retorns literaris sonats d'aquest 2024. Parlem del senyor Lotari**, personatge central de la tercera part de la trilogia, **que té un paper central en aquesta nova novel·la**. Perquè vet aquí que el senyor Lotari, escoliasta de capçalera del gran novel·lista desaparegut Gabriel Caballero, mor quan estava a punt d'endreçar la biografia de l'escriptor entre 1962 i 1977; i la «biografia» cau a les mans d'un fill no sabut de l'autor, que en fa els últims arranjaments amb la connivència dels seus editors. El resultat

© Maria Casas Llargües

és una teranyina trenada per **centenars de veus que despullen i escabetxen sense pietat tant l'home concret com totes les cares i caretes de l'antifranquisme dels anys seixanta i setanta**. El món cultural i intel·lectual, la disputa entre grups (i egos) de l'esquerra i el catalanisme, les infidelitats als ideals i a les persones, la Gauche Divine, les Jornades Llibertàries... **Vázquez Montalbán, Pepe Martínez, Maria Aurèlia Capmany, Josep Fontana, Jaume Vallcorba, Guillermina Motta, Gabriel Ferrater, Salvador Espriu o Pasqual Maragall** són alguns dels noms que passen entre les màscares de *La casa tapiada*; tots van ensopegar, en un moment o altre i en situacions més dignes o més galdoses, amb Gabriel Caballero, un tastaolletes apassionat i apassionant que va ser capaç —no ens enganyem, perquè no en farem un sant— del millor i del pitjor en uns anys de molta disbauxa i d'una considerable esquizofrènia política.

També ens hi trobem la temuda Euga, i la trescadora i enigmàtica Isarda, i el vampir del Pájaro Loco, i l'omnipresent Natàlia Vidal, entre tants altres personatges poc o molt encriptats pel presumpte biògraf; per no parlar dels **fantasmes de Pier Paolo Pasolini, Karen Blixen, Julien Gracq i Salvador Puig Antich**. I vet aquí el misteri: com més ens parlen, tots plegats, de les gestes de Gabriel Caballero, menys possibilitats ens queden de copsar la veritat última dels seus actes i dels seus comportaments. Potser és que al senyor Lotari, més que una biografia, se li ha acabat escapant una novel·la.

Igual que el gran novel·lista desaparegut Gabriel Caballero, **Julia de Jòdar** (Badalona, 1942) ha estat un escriptor de maduració lenta i rotunda. Lenta perquè va aterrar a les lletres catalanes amb cinquanta-cinc anys i hi ha tornat, després d'haver-ne desertat, passats els vuitanta; rotunda perquè, tant llavors com ara, ens ha ofert obres d'aquelles que, com es va dir a tomb de la seva primera novel·la, poden arribar a desconcertar «l'ordre assenyat del ram de la crítica». **Ha guanyat premis com el Sant Jordi, el Crítica Serra d'Or, el Ciutat de Barcelona i el de la Crítica Catalana**, entre d'altres, amb obres tan remarcables com la trilogia esmentada, *La pastoral*

catalana o *L'home que va estimar Natàlia Vidal*. Amb *El desertor en el camp de batalla* (2013) va anunciar la seva retirada de les lletres catalanes, que sortosament va ser provisional; Comanegra ja va convèncer l'autor d'escriure *Els vulnerables* (2018), una preqüela juganera de *L'atzar i les ombres*. Ara, finalment, l'ha convençut per continuar-la. La festa d'aquesta tornada és completa si tenim en compte que **l'autor està actualment immers en l'escriptura de la que serà la continuació de la continuació**, la cinquena novel·la del cicle protagonitzat per Gabriel Caballero que tal vegada caldrà rebatejar amb el nom de *Quintet de Badalona*.

Jordi Puig Ferrer, editor:

Em sembla que **haver incentivat Julia de Jòdar perquè torni a escriure és, ras i curt, el més important que podré fer com a editor**; ho intentarem superar, però, des del punt de vista estrictament personal, serà difícil. El lector de Jòdar serà feliç, a *La casa tapiada*, i estic convençut que es voldrà quedar a viure en el ball de màscares de Gabriel Caballero, el senyor Lotari, el Noi que va prendre el relleu del Noi que va prendre el relleu de l'Eulògia... i totes aquestes «improvisacions a propòsit d'un jo». L'editor, un cop tancada la carpeta de treball al costat de l'autor, després de tants mesos de compartir obsessions, se sent una mica orfe, i pensar en aquests lectors imminents és el confort que li queda. M'han impressionat dues coses per sobre de totes: que la continuació d'una trilogia tan ambiciosa i rica estilísticament aportí un estil nou, que no repliqui les fórmules anteriors; i que la matèria autobiogràfica tractada, aquí, és inevitablement molt més crua, ja no som a l'espai mític de la infància sinó al camp de batalla dels adults, en què les males jugades tenen menys excusa. Penso que tenim a les mans **una combinació única d'excel·lència literària, indagació psicològica i memòria històrica**.

ANNEX FOTOGRÀFIC

Gabriel Caballero al partit de futbol entre laborants-administratius i treballadors. Nadal 1962. Amb el ram de flors, la secretària del director del laboratori. [Carpeta Fàbrica]

Gabriel Caballero sopant a Pasaje Sanlúcar amb companys del laboratori. Abril 1963. [Carpeta Fàbrica]

Natàlia Vidal (i amigues) examinant una vespa de segona mà per comprar-la. 1965. Fotografia presa per Gabriel Caballero. [Carpeta Gallifa]

Gabriel Caballero rodant un curtmetratge de Manel Esteban. Amb dona desconeguda. 1967. [Carpeta Teatre i Cinema]